

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIAŁYSTOK

z dnia 2022 r.

w sprawie wniesienia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podlaskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku

Na podstawie art. 98 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zmianami¹⁾) uchwała się, co następuje:

§ 1. Postanawia się wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podlaskiego NK-II.4131.150.2022.ES z dnia 28 października 2022 r., stwierdzające nieważność uchwały Nr LX/843/22 z dnia 26 września 2022 r. Rady Miasta Białystok w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części osiedla Białostoczek w Białymstoku w rejonie ulc Bitwy Białostockiej i Kombatantów.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Białegostoku.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Łukasz Prokorym

¹⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 583, 1005, 1079 i 1561.

Uzasadnienie

Podstawą do podjęcia uchwały jest art. 98 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zmianami).

Rozstrzygnięciem nadzorczym NK-II.4131.150.2022.ES z dnia 28 października 2022 r. Wojewoda Podlaski stwierdził nieważność uchwały Nr LX/843/22 Rady Miasta Białystok z dnia 26 września 2022 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części osiedla Białostoczek w Białymstoku w rejonie ulic Bitwy Białostockiej i Kombatantów.

Zgodnie z ww. przepisami, rozstrzygnięcia organu nadzorczego dotyczące gminy podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia ich doręczenia. Podstawą do wniesienia skargi jest uchwała organu, który podjął uchwałę albo którego dotyczy rozstrzygnięcie nadzorcze.

W dniu 26 września 2022 r. Rada Miasta Białystok podjęła uchwałę Nr LX/843/22 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części osiedla Białostoczek w Białymstoku w rejonie ulic Bitwy Białostockiej i Kombatantów.

W dniu 21 października 2022 r. wszczęte zostało postępowanie nadzorcze w sprawie stwierdzenia jej nieważności, zarzucając Radzie Miasta Białystok naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503 ze zm.), w szczególności poprzez:

1) nieprawidłowe wprowadzenie ograniczeń wysokości zabudowy wynikających ze strefy ochronnej terenu zamkniętego na terenie 5U,UC,P wskazując, że strefa ograniczenia wysokości do 9 m obowiązująca na terenie położonym w odległości do 25 m od granicy terenu zamkniętego, wchodząca na teren 5U,UC,P, nie zastała odzwierciedlona w tekście planu w jego ustaleniach szczegółowych;

2) brak określenia maksymalnej wysokości zabudowy na części terenu 7U,P wyznaczonej linią wydzielenia wewnętrznego „D”;

3) określenie szczegółowe zakresu aranżacji i wystroju sezonowych ogródków gastronomicznych, wprowadzając ustalenia dotyczące m.in. dopuszczalności tymczasowo rozbieralnych podestów, konstrukcji i wysokości ogrodzeń, rozmieszczania reklam i znaków firmowych, zadaszeń. Wskazano, iż art.15 ust. 3 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, został uchylony w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. z 2015 r. poz 774), wprowadzając jednocześnie art. 37a, zgodnie z którym "zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane ustalone są w uchwale krajobrazowej. Ponadto wskazano iż w dniu 24 grudnia 2021 r. weszło w życie nowe rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W dniu 26 października 2022 r. do organu nadzoru przekazano wyjaśnienia Prezydenta Miasta Białegostoku, w których szczegółowo odniesiono się do przedstawionych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego zarzutów dotyczących ustaleń uchwały.

Po dokonaniu analizy ww. wyjaśnień, Wojewoda Podlaski nie podzielił przedłożonej argumentacji i podtrzymał swoje stanowisko co do konieczności stwierdzenia nieważności uchwały w całości. W związku z tym w dniu 28 października 2022 r. rozstrzygnięciem nadzorczym NK-II.4131.150.2022 Wojewoda Podlaski stwierdził nieważność uchwały Nr LX/843/22 Rady Miasta Białystok z dnia 26 września 2022 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części osiedla Białostoczek w Białymstoku w rejonie ulic Bitwy Białostockiej i Kombatantów.

W uzasadnieniu podjętej decyzji Wojewoda zarzucił istotne naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez:

1) nieprawidłowe wprowadzenie ograniczeń wysokości zabudowy wynikających ze strefy ochronnej terenu zamkniętego na terenie 5U,UC,P;

2) brak określenia maksymalnej wysokości zabudowy na części terenu 7U,P wyznaczonej linią wydzielenia wewnętrznego „D”;

3) określenie szczegółowe zakresu aranżacji i wystroju sezonowych ogródków gastronomicznych, wprowadzając ustalenia dotyczące m.in. dopuszczalności tymczasowo rozbieralnych podestów, konstrukcji i wysokości ogrodzeń, rozmieszczania reklam i znaków firmowych oraz zadaszeń.

Z rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody nie sposób się zgodzić.

Odnosnie naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie ustaleń wysokości zabudowy na części terenu 5U,UC,P, należy wyjaśnić:

Na części terenu oznaczonego symbolem 5U,UC,P wyznaczonej linią wydzielenia wewnętrznego „C” ustalono strefę ochronną od terenów zamkniętych i uwidoczniło na rysunku planu odpowiednio tereny położone w odległości do 25 m od granicy terenu zamkniętego oraz tereny zlokalizowane od 25 m do 50 m od granicy terenu zamkniętego. Maksymalne wysokości obiektów budowlanych na tych terenach zostały opisane w uchwale w § 17 ust. 2 pkt 1 i 2. W § 35 ust. 4 pkt 1 lit. d tiret trzecie tekstu uchwały wskazano wysokość zabudowy na tym obszarze: „– „C” – maksimum 12 m, z zastrzeżeniem § 17 ust. 2 pkt 2”, przy czym za oczywistą pomyłkę pisarską należy uznać nieprzywołanie w tym miejscu również pkt 1, co jednoznacznie wynika z rysunku planu. Ponadto, ustalenia szczegółowe obowiązujące dla obszaru 5U,UC,P zawierają bezpośrednie odniesienie do ograniczeń wynikających z położenia tego terenu w strefie ochronnej od terenu zamkniętego i konieczności ich zastosowania, co wynika wprost z treści § 35 ust. 3: „Teren, o którym mowa w ust. 1 znajduje się częściowo w strefie ochronnej od terenu zamkniętego oznaczonej na rysunku planu, dla której obowiązują ustalenia zawarte w § 17.” W związku z powyższym ustalenia planu w części tekstowej, jak i graficznej są jednoznaczne i nie pozostawiają żadnej wątpliwości interpretacyjnej.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zawiera wszystkie ustalenia wynikające z pisma Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Delegatura w Białymstoku z dnia 18 marca 2022 roku znak BI-12007/2022. Należy też zaznaczyć, iż projekt planu był uzgadniany w czerwcu bieżącego roku przez ww. instytucję, która nie udzieliła odpowiedzi w ciągu 14 dnia od udostępnienia projektu, co jest jednoznaczne z uzgodnieniem pozytywnym projektu planu.

W związku z powyższym podnoszone w rozstrzygnięciu nadzorczym argumenty, iż rozbieżność zapisów planu w zakresie tak istotnym, jak dopuszczalna maksymalna wysokość zabudowy, może powodować wątpliwości interpretacyjne na etapie pozwolenia na budowę, nie znajduje uzasadnienia.

Odnosnie naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie maksymalnej wysokości zabudowy na części terenu 7U,P wyznaczonej linią wydzielenia wewnętrznego „D” wyjaśniam, co następuje.

Na przedmiotowym obszarze obowiązywała uchwała Nr XXIII/241/12 Rady Miejskiej Białegostoku z dnia 27 lutego 2012 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części osiedla Białostoczek w Białymstoku (rejon ul. Kombatantów) Dz. U. Woj. Podlaskiego z 5 kwietnia 2012 r. poz. 1079, gdzie na części terenu 7U,P, wyznaczonego linią wydzielenia wewnętrznego „D” obowiązywały ustalenia planu dla terenu 4.1U,P wydzielenie wewnętrzne „b”. Zgodnie z § 44 ust. 4 pkt 1 lit c poprzednio obowiązującej uchwały:

„c) wysokość budynków na terenie 4.1U,P – na wydzielonej części terenu oznaczonej literą:

a – max. 18 m,

b – bez ograniczeń”.

Obowiązujące w poprzednim planie rozróżnienie dotyczące wysokości budynków wynikało z konieczności uwzględnienia specyfiki terenu, a obszar ten został zaliczony funkcjonalnie do obszarów elektrociepłowni, na którym mogły być realizowane inwestycje o ponadstandardowej wysokości.

W związku z powyższym wprowadzenie w uchwale Nr LX/843/22 Rady Miasta Białystok z dnia 26 września 2022 r. parametru innego, niż w dotychczas obowiązującym planie, mogłoby się wiązać z ewentualnymi roszczeniami finansowymi w stosunku do Gminy Białystok o zapłatę z tytułu obniżenia wartości nieruchomości. Dlatego też poprzez zachowanie dotychczasowych ustaleń starano się uniknąć ewentualnego niekorzystnego dla Gminy Białystok rozstrzygnięcia sądowego i jego skutków finansowych. Pomimo brzmienia § 36 ust. 4 pkt 1 lit. d tiret drugie, podwójny tiret czwarty, gdzie wysokość w wydzieleniu wewnętrznym „D” ustalono bez ograniczeń, to zgodnie z § 36 ust. 2: „2. Ustalenia ogólne obowiązujące dla terenów, o których mowa w ust. 1, zostały określone w dziale II.” W związku z powyższym jednoznacznie należy stwierdzić, iż ustalenia planu zawierają ograniczenie wysokości poprzez wprowadzenie § 16 w brzmieniu: „Na terenie objętym planem ustala się ograniczenie wysokości budynków, budowli oraz instalacji i urządzeń technicznych, w tym zlokalizowanych na dachach

budynków – do rzędnej 235 m n.p.m.” W związku z powyższym ustalenia te wypełniają zawarty w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu obowiązek określenia maksymalnej wysokości zabudowy. Należy też zaznaczyć, iż projekt planu był uzgadniany w czerwcu 2022 roku przez Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego, który nie udzielił odpowiedzi w ciągu 14 dni od udostępnienia projektu, co jest jednoznaczne z uzgodnieniem pozytywnym projektu planu. Wskazać należy, iż istnieją też inne ograniczenia dla zabudowy, wprowadzone na tym terenie w uchwale, m.in. wprowadzony wskaźnik intensywności zabudowy, który w połączeniu z określoną powierzchnią zabudowy w sposób jednoznaczny wpływa na parametry zabudowy, w tym na wysokość budynków.

Niezrozumiałym zatem jest twierdzenie organu, że wskazane ustalenia § 16 w brzmieniu: „Na terenie objętym planem ustala się ograniczenie wysokości budynków, budowli oraz instalacji i urządzeń technicznych, w tym lokalizowanych na dachach budynków – do rzędnej 235 m n.p.m.” i ustalenia szczegółowe dotyczące wysokości budynków nie są ustaleniami tożsamymi. Ustalenia ogólne planu to ustalenia merytoryczne mające zastosowanie na całym obszarze objętym planem, tak jak w tym przypadku. Ustalenia szczegółowe dotyczą poszczególnych części obszarów wyodrębnionych liniami rozgraniczającymi. Ustalenia dla terenu 7U,P obowiązują zarówno § 16 jak i § 36 ust. 4 pkt 1 lit. d tiret drugie, podwójny tiret czwarty. W związku z powyższym zasady kształtowania zabudowy, w tym maksymalna wysokość zabudowy, wynikająca art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zostały wypełnione.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy, w związku z określeniem w § 13 uchwały zasad wystroju sezonowych ogródków gastronomicznych wyjaśniam, co następuje.

Wprowadzenie ustaleń dotyczących sytuowania elementów aranżacji sezonowych ogródków gastronomicznych w sezonie letnim jest konsekwencją przyjętych standardów kształtowania przestrzeni publicznych i zasad ich aranżacji w skali całego miasta, a zwłaszcza ich wystroju w strefie śródmiejskiej oraz w przestrzeniach do niej przylegających, kształtowanych w sposób uporządkowany i ujednolicony. Dotyczą one elementów tymczasowych, sezonowych, które w okresie letnim są widoczne w krajobrazie miasta.

Należy stwierdzić, że ustalenia zawarte w § 13 uchwały nie mają związku z zasadami sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, o których mowa w art. 37a ustawy planistycznej i nie naruszają art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Regulacje zawarte w § 13 uchwały dotyczą sezonowych, rozbieralnych elementów tymczasowych, które nie stanowią obiektów budowlanych w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego. Elementy takie jak: stoliki, krzesła, parasole, ażurowe lub roślinne rozgraniczenia przestrzeni zajętej przez ogródek gastronomiczny nie stanowią w świetle przepisów prawa ani obiektów małej architektury, ani budowli, do których zalicza się wolno stojące, trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe. Zakres jaki obejmuje uchwała, o której mowa w art. 37a ustawy planistycznej, dotyczy zasad sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych. Zgodnie z art. 3 ustawy Prawo budowlane obiekt małej architektury jest obiektem budowlanym wzniesionym z użyciem wyrobów budowlanych wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania zgodnie z jego przeznaczeniem, a w szczególności są to niewielkie obiekty kultu religijnego (kapliczki, krzyże przydrożne, figury), posągi, wodotryski i obiekty architektury ogrodowej lub służące codziennej rekreacji i utrzymaniu porządku (piaskownice, huśtawki, drabinki, śmietniki). Z całą pewnością elementów stanowiących wyposażenie ogródków gastronomicznych, nie można zaliczyć do obiektów małej architektury. Podobnie, w świetle art. 37 a ustawy, ww. elementów wyposażenia nie można zaliczyć do tablic reklamowych, urządzeń reklamowych ani ogrodzeń. Zgodnie z art. 2 pkt 16b i 16c ustawy planistycznej tablice reklamowe i urządzenia reklamowe są przedmiotami materialnymi (wraz z ich elementami konstrukcyjnymi i zamocowaniami) służącymi ekspozycji reklamy i jej upowszechnianiu. Funkcją przedmiotów wyposażenia ogródków gastronomicznych, w tym parasoli, nie jest upowszechnianie reklamy, lecz korzystanie przez mieszkańców miasta z elementów wyposażenia gastronomicznego na wolnym powietrzu. Elementy ograniczające przestrzeń ogródków w postaci ażurowych rozbieralnych konstrukcji o maksymalnej wysokości do 0,9 m lub kompozycji roślinnych nie są ogrodzeniami, czyli urządzeniami budowlanymi, zgodnie z art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego.

Biorąc pod uwagę powyższe, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem organu nadzoru, że zasady sytuowania tymczasowych, sezonowych elementów wyposażenia ogródków gastronomicznych, nietrwale związanych z gruntem, niebędących obiektami małej architektury, tablicami reklamowymi, urządzeniami reklamowymi ani ogrodzeniami, stanowią materię zastrzeżoną do regulacji w tzw. uchwale krajobrazowej i nie mogą być regulowane w planie miejscowym. Ustalenia te wpisują się w określone w art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy obowiązki ustalenia wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, a więc obszarów o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców i w żadnym stopniu nie naruszają art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy dotyczącego ustalania parametrów, wskaźników, gabarytów kształtowania zabudowy, powierzchni biologicznie czynnej i miejsc do parkowania.

W związku z powyższym uchwała nie narusza ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmieciak: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: „Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”.

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzenia nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny.

Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wyjaśnił, że: „Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izmom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP).”

Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Należy podkreślić, powołując się na wskazaną powyżej argumentację odnośnie poszczególnych zarzutów Wojewody zawartych w rozstrzygnięciu nadzorczym, iż nie ma podstaw do stwierdzenia, że nastąpiło istotne naruszenie przepisu art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uchwałą Nr LX/843/22 Rady Miasta Białostok z dnia 26 września 2022 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części osiedla Białostoczek w Białymstoku w rejonie ulic Bitwy Białostockiej i Kombatantów i nie zachodziły podstawy do stwierdzenia nieważności tej uchwały. Przyjęte rozwiązania planistyczne są zgodne z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ponadto, nawet jeśli wyjaśnienia Prezydenta Miasta Białegostoku, dotyczące wskazanych naruszeń nie zostały uwzględnione przez Wojewodę, to ewentualne stwierdzenie nieważności uchwały powinno dotyczyć jedynie niewielkiej części uchwały, w stosunku do której były formułowane zarzuty naruszenia prawa. **Wskazywane przez organ naruszenia dotyczą jedynie niewielkich fragmentów uchwały, dlatego też organ nadzoru nie miał podstaw do stwierdzenia nieważności uchwały w całości. Organ nadzoru, przy przyjęciu, że wskazane**

naruszenia są istotne, powinien zdecydować jedynie o stwierdzeniu nieważności przedmiotowej uchwały w takiej części, która pozwala na zafunkcjonowanie uchwały w obrocie prawnym w pozostałym zakresie.

Mając na uwadze powyższe, nie należy dopuścić do uprawomocnienia się niekorzystnej i w ocenie Prezydenta Miasta Białegostoku niesłusznej decyzji Wojewody Podlaskiego, stwierdzającej nieważność dokumentu i należy skorzystać z przysługującego prawa do wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku.